

Overgang...

Of ik mee wilde werken aan een magazine over de “overgang” van de oude kerk naar de nieuwe kerk. Of ik een stukkie zou willen schrijven over “ditjes en datjes”- en daar mocht best een vleugje humor in zitten. Mmmm.... ik aarzelde, vooral over dat vleugje humor, want ik kon eerlijkgezegd weinig vrolijks bedenken over de periode waarin de Beuk werd gesloten, het Schip even diende als tussenstation voor beide geloofsgemeenschappen, de grondige verbouwing van de Beuk begon en het Schip letterlijk met de grond gelijk werd gemaakt.

Bovendien had ik hier en daar al mijn tekstuele steentje(s) bijgedragen rond het afscheid en de nieuwe start. En dat waren nogal grijze steentjes van melancholieke aard met de grondtoon “Partir c’est mourir un peu” (afscheid nemen is een beetje sterven) doorweven van zwarte spikkeltjes verdriet en boosheid om wat we verloren hadden. En met we bedoel ik zowel de Bonifatiusgangers als de gemeenteleden van de PGB.

De Bonifatius moest tegen zijn zin zijn huis uit, maar de PGB had het nog moeilijker. Hun huis werd afgebroken. De mooie herinneringen verdwenen onder een grote hoop puin en stenen en als ik er af en toe eens langs liep, kon ik bijna de pijn van de burens voelen die hier scherfjes van hun hart en ziel tussen hadden achtergelaten. Nee, weinig positiefs te melden over die periode, laat staan dat ik er de “humor” van in kon zien.

Maar de bedoeling van deze speciale “Overgangsmagazine “ is ook niet: omkijken, maar even pas op de plaats maken, stilstaan bij wat goed is gegaan en vooruit blikken naar wat nóg beter kan. En dat wil ik graag proberen.

Wat in elk geval heel erg goed is, is het prachtige resultaat van de verbouwing.. Het Schip was niet meer zeewaardig en het huis van de oude Bonifatius was uitgewoond. Moe, grijs, uitgeblust en stoffig stond het erbij en zelfs het fraaie Emmausraam kon hem niet meer redden.

En moet je nu eens kijken... het Schip is vergaan en herrezen op de plaats waar de oude Bonifatius decennia lang aan het roer stond. En hoé! Wat een prachtige metamorfose heeft de oude Beuk ondergaan en hoe bijzonder is het eigenlijk als je bedenkt dat Bonifatius in de 8e eeuw per schip naar de lage landen kwam om het Evangelie te brengen.

Het oude Schip is niet meer en Bonifatius heeft zijn status van bewoner ingeleverd voor die van onderhuurder, maar hij is wél in een stijlvol smaakvol huis terecht gekomen, waar met respect voor beide geloofsgemeenschappen vertrouwde herkenbare elementen bewaard zijn gebleven.

Ja, die verbouwing is goed gegaan, zeer goed zelfs..

Wat ook goed is gegaan, , nou ja redelijk goed.. is de samenwerking tussen de vroegere burens. Maar eerlijk is eerlijk .. dat kan nóg beter.

Wat natuurlijk te verwachten viel.

Je kunt nóg zulke leuke burens hebben en jarenlang in pais en vree naast elkaar leven... Zolang je zo nu en dan een bakkie koffie met elkaar drinkt en op een mooie zomeravond een keer gezellig de barbecue aansteekt en een wijntje drinkt met elkaar, gaat dat uitstekend. Je kunt zelfs elkaars sleutel hebben om in de vakantie de kranten en de post van de deurmat te halen en ervoor te zorgen dat de katten, de goudvissen en de planten niet omkomen van de honger en de dorst...zolang je die sleutel niet gebruikt om ongevraagd binnen te stappen, is er niets aan de hand.

Dan mag er zelfs af en toe enige overlast zijn – een knallende ruzie.. een enthousiaste vrijpartij...een luidruchtig feestje - ook dat verdraag je grootmoedig, want ach... verder zijn het prima burens en je hebt het over het algemeen goed getroffen met elkaar. En zolang je niet met elkaar onder één dak hoeft te leven, kun je het heel erg lang met elkaar uithouden.

Totdat je op een avond na zo'n gezellige barbecue met net één glaasje te veel op in een overmoedige bui besluit samen een weekje met vakantie te gaan. En om kosten te sparen, huur je één huis... Nou, je voelt hem al aankomen...

In die ene week kom je er achter dat burens beter burens kunnen blijven en geen medebewoners, want de verschillen tussen hun en jouw leefwijze blijken toch iets groter dan de oppervlakte van jullie huizen en tuinen.

Zij hebben andere gewoonten dan jij... ze eten anders, gaan later naar bed of juist vroeger... ze stemmen op Forum en jij op de Partij van de Dieren, ze kijken naar tv programma's die jij verfoeit, hebben een hekel aan lange wandelingen en aan museumbezoek en vallen over elke euro. God, wat duurt zo'n week dan lang!!!!

Eenmaal weer thuis is de relatie op z'n zachtst gezegd nogal koeltjes, soms betekent de vakantie het einde van het goede buerschap met in extreme gevallen zelfs een verhuizing als gevolg... maar meestal komt het uiteindelijk wel weer helemaal goed. En in zeldzame gevallen verdiept de relatie zich zelfs en worden goede burens goede vrienden. Ja, ook dat kan.

De PGB en de Bonifatius waren decennialang burens, goede burens zelfs. Maar de voormalige burens zijn min of meer bij elkaar ingetrokken en zijn er achter gekomen dat ze elkaar wel kenden, maar niet ten diepste. Dat er toch behoorlijke verschillen

zijn in denkwijze, cultuur en geloofsbeleving. En dat het samen delen van één ruimte niet eenvoudig is. Alleen de inrichting al leverde enkele problemen op ...

Wat doet dat grote beeld daar ... dat past niet in onze beleving...zet hem, o nee.. haar maar uit het zicht als wij hier een dienst hebben.

Er was en is enig gesteggel over de verdeling van ruimten, tijden, sleutels, kasten en alles wat vroeger zo eenvoudig was – even regelen met Henk en Ria - is voorgoed verleden tijd.

Maar toch...al met al gaat het eigenlijk best goed.

De vroegere burens hebben de nodige conflicten en conflictjes gehad, maar het is niet uitgelopen op een schipbreuk of het uit huis zetten van de oude huurder. De overgang is gepaard gegaan met opvliegers en stemmingswisselingen, met het door vallen en opstaan leren omgaan met een nieuwe situatie, maar al met al is het proces verlopen en langzaam overgegaan in een nieuw tijdperk.

Vanuit Zwolle wens ik iedereen wijsheid en ja... ook een vleugje humor toe, om met behoud van en respect voor ieders eigenheid te blijven bouwen aan jullie prachtige gezamenlijke Huis

Warme groet,

Dorothee van Leer-Wassenburg